

Bănuire de iubire

Bragagiu

Fulgii firavi se îmbie
În cădere de neștire -
Sus, pe flori de iasomie
Îngerii socot iubire.

„Da!” ori „Nu!” și cad petale
Printre coamele de vânturi
Când în bucle pline-n jale,
Când în salturi de avânturi.

Unde fulgul singur geme,
Unde roiuri vin în cântec:
Pare-se pe crizanteme
Începură-al lor descântec.

Tot mă mir că serafimii
Știu de senzualitate
Și din înălțimi sublime
Trag spre lumea în păcate.

Așternând cu „plus” și „minus”
Tot pământul pe-ndelete
Cum se-mbuluci în sinus
Un triumphi adus din spete.

Bănuind c-ajunse-n febră
Dragostea în stări înalte
Scuturai cușma-mi tenebră
De suspine dalbe-ncalte.

Rog nevasta, din intrare,
Să-mi alunge de pe straie
Pozitivul țipând tare,
„Nu!” oftat pierdut ce-n grai e.

Apoi îi șoptesc ca-n taine
Ori ceva din neajunsuri:
„Știi, eu am adus pe haine
De la ger două răspunsuri.

Chinuiesc ce-o lume largă,
Iar eu n-am avut-o boală
Că-mi ești floarea mea întreagă

Sinceră c-orice petală!"
Victor Bragagiu